

ville finde det i sin gode Orden, at de ikke skulle ligge og spørge om dette eller hint, som er en selvfølgelig Sag. Det er væsentlig disse Bemærkninger om Lovforslaget, jeg føler det rigtigt at omtale med et Par Ord.

Jeg skal dernæst gaa over til at pege paa, at Lovforslaget, som jeg begyndte med at sige, er meget uskyldigt. Det indeholder blot tre Ting. Før det første, at hvor der er Trang dertil — naturligvis — kan Kommunalbestyrelserne i Maanederne December—Marts faa Lov til at bevilge Midler af Kommunens Kasse til Bespisning paa Skolevæsenets Konto. Der paabydes intet som helst, der gives simpelthen kun en Tilladelse til at afhjælpe en saadan Trang, hvor den er til Stede. Dernæst siges der i en anden Bestemmelse, at en saadan vederlagsfri Bespisning, som Skolens Elever nyde godt af, ikke skal betragtes som Fattighjælp, der ydes Elevernes Forsørgere, og at den derfor ikke skal have Fattighjælpens Virkninger over for disse. Dog det behøver jeg ikke at opholde mig videre ved. Den højtærede Indenrigsminister har jo anerkendt det fuldtud, og jeg haaber ogsaa, at dette høje Tings Flertal vil slutte sig dertil. Det er jo baade en uskyldig og ganske simpel Ting. Det tredje Punkt paa Forslaget er dette, at hvor en Kommune finder det nødvendigt at gøre noget i den Retning, kan den gøre det uden at spørge Amsraadet derom. Det synes jeg er aldeles ligefremt, og jeg kan ikke se nogen Grund til at rejse nogen Modstand mod et saa uskyldigt Lovforslag. Jeg tillader mig derfor at anbefale Lovforslaget i dets foreliggende Skikkelse.

Jørgensen: Det foreliggende Lovforslag er et nyt Led i den lange Række humane Lovforslag, som i de senere Aar ere komne frem her til Lands. Vi have saaledes faaet en særdeles human Fattiglov og en særdeles human Alderdomsforsørgelseslov, der koster betydelige Summer, og som allerede har draget et nyt Forslag efter sig, som i meget væsentlig Grad vil forøge disse Udgifter, idet det endogsaa formenes, at de ville forøges med en halv Snes Mill. Kr. Al denne Humanitet vilde selvfølgelig være overmaade priselig, hvis vi havde ordnet vore Beskatningsforhold her i Landet paa en saadan Maade, at ogsaa alle Statsborgere, hver især efter sin økonomiske Evne, kom til at tage Del i Byrden ved al den Humanitet, der øves her til Lands. Saaledes er det desværre slet ikke. Det er en Kendsgerning — og

jeg maa udtrykkelig bemærke, at jeg her nærmest tænker paa Forholdene paa Landet — at det er Hartkornet, der maa bære Byrden, og det vil derfor ganske naturligt forstaas, at der, naar man staar over for en Opgave som denne, nødvendigvis maa blande sig nogen Bitterhed med i Spillet over al denne Humanitet, saa længe den skal hvile paa en enkelt Samfundsklasse, i dette Tilfælde Landbruget. Jeg tror derfor, at det er noget ubetimeligt at komme med saadanne større Krav for Øjeblikket. Jeg skal imidlertid ikke komme videre ind paa dette Forhold, men naar jeg har bedt om Ordet, er det for at rette en Anmodning til den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Minister synes at interessere sig en Del for denne Sag, som vil medføre betydelige Udgifter, navnlig af den Grund, som det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (Rotbøll) har paavist, fordi det ikke let lader sig sige, hvor Grænsen er mellem dem, der trænge til, og dem, der ikke trænge til at bispises, og jeg vil derfor bede den højtærede Minister om at lade den blive et vægtigt Led i Vægtskaalen til Fordel for de Skattereformer, der staa paa Dagsordenen, saavel i det direkte som ogsaa i det indirekte Beskatningsvæsen. Jeg tror, at den højtærede Minister vil have betydelig større Udsigt til at se sine humane Bestræbelser fremmede, hvis det kunde lykkes den høje Regering at gennemføre disse Reforme paa en saadan Maade, at hele Samfundet fik Del saavel i Æren som i Byrden ved de humane Foranstaltninger, som den foreliggende lige saa vel som andre humane Love tilsigter, og saaledes, at man ikke lader Landbruget vedblive at være alene om den Ting.

Oct. Hansen: Det forekommer mig utvivlsomt, at den Lov, vi behandle, er en Skolelov, en Lov, der i allerhøjeste Grad vedrører Skolen, og derfor maa det nok forundre noget at se, at det er den ærede Indenrigsminister, der baade i det andet og dette Ting skal forhandle med Rigsdagen om en saadan Lov. Man spørger uvilkaarlig sig selv, naar Talen er om en Sag af saa stor Vigtighed for Folkeskolen: Hvor er Hans Ekscellence Kultusministeren henne! Vi vide alle, hvor varmt han interesserer sig for Folkeskolen. Vi vide, at han i Fjor havde stor Ære af at sætte en ny Skolelov igennem, som udvidede Forpligtelserne over for Børn og Forældre betydelig, men ved denne Lov se vi ikke noget til den ærede Minister. Nu er det ganske vist, at den ærede Indenrigsmini-